

HÅKAN
ÖSTLUNDH

Potápěč

SEVERSKÁ KRIMI

1

Utopená hluboko ve svém snu cítila panickou hrůzu. Bránila se, nechtěla to znovu. Je tam jenom tma. Neprostupná a děsivá. Temnota noci, temnota srdce. A smrt. Teď už to věděla. Smrt... Ne, smrt ne, ale zabíjení. Nechtěla tam! Ale přesto...

Probudila se uprostřed ticha. Bylo to zvláštní. Motor utichl, uklidňující pohupování ustalo. Posadila se na pa-ty na úzkém lůžku a opatrně odhrnula závěs, který odděloval prostor na spaní od zbytku kabiny. Uvnitř se svítilo, dveře na straně spolujezdce zůstaly pootevřené. Venku byla úplná tma. Ani pouliční osvětlení ani reflektory protijedoucích aut neozářovaly okolí. Nezvyklé.

Museli někde odbočit, když spala. Měla pocit, že ji vzbudila ta náhlá změna, kdy se zvuk motoru změnil při přechodu na nižší převod a auto se začalo nepravidelně pohupovat. Byl to jen sen nebo skutečnost, která se promítla do jejího podvědomí? Tak či onak, muselo to tak být. Teď tu stáli uprostřed černé noci, daleko od hlavní silnice.

Táta zmizel a dívka také. Kabina zela prázdnotou a venku byla tma. Na obzoru na levé straně viděla šňůru světel proudících po dálnici, ale byla příliš vzdálená na to, aby osvětlila úzkou cestu, na které nyní stáli. Ani hluk motorů nákladních aut sem nedolehl. Pokud tamtudy ovšem vůbec nějaké kamiony projížděly, tak daleko nedohlédla. Ale bylo to pravděpodobné. Řidiči dálkové dopravy jezdí přece téměř bez přestání. Zvláště v noci.

Z dálky se ozýval monotónní cvrkot cikád. V kabině bylo teplo a dusno, vzduch voněl vlhkou zemí a travou. Cítila, jak se jí zmocňuje strach. Nechtěla tu být sama.

Proč tady zastavili? A kde vlastně jsou, ta dívka a... Hrůza jí svírala srdce čím dál víc. Zpočátku byla příliš ospalá, aby se bála, ale jakmile si uvědomila, že je sama uprostřed noci daleko od cesty, od lidí a od světla, zaplnil strach každičkový kout její duše. Nechtěla tam být sama! Slabě zafňukala. Proč jen ji tu nechal samotnou? A co to děvče?

Než usnula, dívka seděla vedle ní. Hrály karty. Bylo to složité, ale ona byla vlídná, milá, pomáhala jí. Jak se jmenovala? Nemohla si vzpomenout. Smála se na ni svými širokými rty a hlubokýma přívětivýma očima. Ahoj, já jsem... představila se. Švédsky nemluvila, to ne, ale stejně to nebylo tak těžké pochopit. Dívka jí řekla své jméno, ale ona ho zapomněla. Jak je to možné?

Zaslechla nějaký zvuk. Ne, nebyly to cikády. Ozvalo se to odněkud zvenčí, jakoby přímo zpoza pootevřených dveří. Slabý výkřik, nebo snad zakňourání, jako ozvěna jejího vlastního hlasu. Rychle přelezla až k okýnku a opatrně vyhlédla ven. A tam byli oni...

Vtom se Jenny probudila. Rozhlédla se. Byla doma ve Slite, ležela ve své vlastní posteli. Celý byt byl ponořen do hlubokého ticha, slyšela jen vlastní vzrušený dech. Posadila se na lůžku a snažila se uklidnit. Bála se. Ne, to nebyl obyčejný strach, byla vyděšená. Zase ten sen. Proč? Proč ji proboha takhle ničí? Byla zpocená a udýchaná. Bojovala s panickou hrůzou, která jí svírala hrdlo a nedovolovala jí pořádně se nadechnout. V těsném pokojíčku bylo horko a dusno. Vysoukala se z postele, popošla k oknu a dokořán ho otevřela. Do pokoje začal proudit čerstvý vzduch. Trochu se jí ulevilo, alespoň už mohla lépe dýchat.

Bylo už září, ale neobyčejně teplé. Letos se léto nechtělo vzdát. Na Gotlandu je obvykle krásné babí léto, ale tohle bylo jiné. Podle meteorologického ústavu to bylo nejteplejší září za posledních dvě stě let jednoduše proto, že hlouběji do historie už statistiky nesahají. Přes

den panovala vedra téměř tropická. V noci se poněkud ochladilo, ale ani tehdy neklesla teplota pod dvacet stupňů. Trvalo to už nejméně čtyři týdny. V tom dusivém, lepkavém horku bylo opravdu obtížné spát. A pro člověka, který měl i za běžných podmínek se spánkem potíže, to bylo k nevydržení.

Jenny tiše stála před oknem a vyhlížela do tmavé tiché noci. Zdáli k ní doléhalo vytrvalé monotónní cvrkání. Nebála se tmy ani toho neznámého v ní. Strach jí naháněla temnota uvnitř ní samé. Sny, které ji pronásledovaly a nedopřály jí chvíli klidu. Vytrvale se vracely každou noc, jako ti cvrčci. A ona v hloubi své duše tušila proč.

Ve sklepních prostorách policejní stanice bylo příjemně chladno. Tady se člověku vrátila do žil síla, myšlenky se projasnily. Fredrik stál ve střelnici pevně rozkročený na světlé dřevěné podlaze poseté černými tečkami od suků. Cítil se opět plně soustředěný, vnímal sebemenší pohyb svého těla. Bylo to osvobozující. Alespoň na okamžik unikl nesnesitelnému vedru a nežádoucímu opojení, které způsobovalo. Kalilo mysl podobně jako alkohol, vlastní tělo téměř vypovídalo poslušnost.

Zamířil na sedm metrů vzdálený terč a stiskl spoušť. Po výstřelu mírně sklonil zbraň a rozhlížel se do stran, jak by to asi dělal v terénu. Takto pokračoval, dokud nevystřílel všech osm nábojů ze zásobníku. Poté zasunul pistoli zpět do pouzdra a šel zkontrolovat výsledek.

Bylo půl osmé ráno. Fredrik si předsevzal, že tady na střelnici, která díky dřevěným protihlukovým panelům na stěnách připomínala ze všeho nejvíc saunu, stráví každý týden minimálně jeden trénink navíc, nad rámec svých povinností.

Musel si ovšem přivstat a obětovat tomu svůj volný čas. Během pracovní doby byla tahle sklepní místnost plná, střídali se v ní kolegové a kolegyně podle rozvrhu, který

stanovilo vedení. Fredrik však cítil, že na udržení slušné úrovně to nestačí. Jako by ti nahoře přivírali oči nad nepřesnou muškou svých podřízených jednoduše proto, že švédský policista většinou za celý svůj život nevypálí ze služební zbraně jinde než na střelnici. To by jistě byla ve všech ohledech pozitivní skutečnost, jen kdyby netrpěla jejich střelecká vybavenost. Když Fredrik zhruba před rokem vystřelil na člověka, bylo to poprvé, kdy použil pistoli v reálné situaci. To mu bylo čtyřicet a u policie už sloužil šestnáct let, z toho patnáct ve Stockholmu. Do té doby vždy stačilo tasit zbraň. Je jen málo těch, kteří se nezaleknou tváří v tvář muži zákona, který cílí jejich směrem.

Případ z minulého léta přiměl Fredrika se zamyslet. Jistě, byli tací policisté, kteří se zbraní příliš dobře zacházet neuměli. Jestli jich bylo hodně, to Fredrik netušil. Ale i kdyby jich bylo jen pár, bylo by to příliš mnoho. Věděl o případech, kdy se kolegové museli vzdát své služební zbraně kvůli špatným výsledkům u střeleckých zkoušek. Policista bez pistole není příliš dobrá vizitka policejního sboru. Samozřejmě, je víc než lidské, že člověk začne odbývat tréninky, jak střelecké, tak i fyzické, pokud se už dlouho nedostal do vyhroceného konfliktu. Ale když pak taková situace přijde, byť třeba po deseti letech, může poctivá příprava a dobrá kondice znamenat rozdíl mezi životem a smrtí.

Na stěně napravo visely ve dvou řadách střelecké brýle a ochranná sluchátka a nad nimi velký barevný plakát popisující jednotlivé části a funkce pistole SIG Sauer. Fredrik došel až k terči. Výsledek nebyl špatný. Trefoval se sice výš, než očekával, ale celkově to bylo dobré. Olympiádu by s tím nevyhrál, ale u zkoušek by prošel s jistotou. Podobným způsobem vystřílel další dva zásobníky, opět je naplnil a jeden zasunul zpět do pistole.

O Ninni se v nemocnici dobře postarali. Po řezné ráně z loňského léta sice zůstala jizva, ale po ošetření laserem ji téměř nebylo vidět. Alespoň z dálky ne. Fredrik nikdy

nezapomene na okamžiky hrůzy, kdy po její hrudi přešel nář. Ty nekonečně dlouhé vteřiny, kdy se zastavil čas a on bez dechu sledoval, jak se po její blůzce začal rozlévat zlověstný rudý květ. Výraz bolesti v její tváři. Vyděšený pohled, který zoufale prosil o pomoc. A on nemohl dělat vůbec nic. Jen se bezmocně díval, jak jeho ženu unáší pryč brutální vrah. Mrazivý chlad a spalující žár trýznily jeho tělo.

Zastavil se uprostřed pohybu. Pistoli, kterou se chystal uklidit do pouzdra, měl stále ještě v ruce. Jak dlouho tam takhle stál, ponořený ve vzpomínkách, nevěděl. Pár vteřin nebo snad několik dlouhých minut? Cítil, jak se mu šíje orosila studeným potem, zbraň mu ve vlhké dlaní začala nepříjemně klouzat. Musel ji otřít, než ji vrátil zpět na místo.

Zhluboka se nadechl, zapéroval na špičkách a několikrát povyskočil, jako by chtěl ze sebe nepříjemné myšlenky setřást.

Vystřílel poslední zásobník. Výsledek byl znatelně horší. Sice stále ještě přijatelný, ale nijak oslnivý. Nechal se příliš ovlivnit emocemi. Sundal si střelecké brýle, pověsil ochranná sluchátka, posbíral prázdné nábojnice, a teprve potom zhasl výstražné červené světýlko a otevřel masivní zvukotěsné dveře.

Za dveřmi se málem srazil se Sárrou Oskarssonovou. Oba leknutím couvli o krok zpět.

„Nejsi tu nějak brzo?“ podivil se Fredrik.

„To říká ten pravej,“ odvětila s úsměvem Sára.

Sára Oskarssonová, nový přírůstek kriminálního oddělení, nastoupila k prvnímu červenci a stejně jako Fredrik se na Gotland přestěhovala ze Stockholmu. Byla téměř o deset let mladší než on, nedávno oslavila třiatřicáté narozeniny a u gotlandské policie se měla věnovat případům domácího násilí. V této oblasti už získala značné zkušenosti na své předchozí pozici u policie v Söderortu, tedy v jižní části Stockholmu.

„Hm,“ usmál se Fredrik, „zdá se, že je to jedinej způsob, jak se udržet v kondici.“

Sára patřila k aktivnějším členům sboru, toho už si všiml. Fredrik nejenže důsledně chodil na střelnici, ale také se snažil najít si čas zajít několikrát týdně do nově postavené posilovny v suterénu. Bylo spíše pravidlem než výjimkou, že tam narazil na Sáru. Měla vysokou atletickou postavu, rovné černé vlasy sestříhané do mikáda jí sahaly jen k bradě. Göran o ní prohlásil, že je to bystrá žena, která velmi dobře umí vést výslechy v citlivých situacích. Obojí už mnohokrát potvrdila. Pro kriminálku to byla jednoznačná posila. Jenže ona s sebou přinesla i něco jiného. Přestože o jejích znalostech a kompetencích nebylo pochyb, byla příšerně ambiciózní. Pořád na startu, jako by neustále musela něco dokazovat sobě i svému okolí.

Pro nezadanou mladou holku, kariéristku, která postrádá jakékoliv osobní pouto k ostrovu, nemá tu ani předky, ani přátele z dřívějška, není Gotland žádná vysněná destinace. Pochyboval, že se jí tu bude líbit. Přemýšlel, jestli se sem opravdu chtěla přestěhovat, nebo jestli to byl jen takový mladistvý rozmar a ona bude za rok nebo dva putovat zase někam dál.

„Haló, Fredriku,“ zavolala Sára na Fredrika, který už stoupal po schodech nahoru směrem ke kancelářím, „ty běháš, že jo?“

„Jo, běhám, proč se ptáš?“ podivil se.

„Přemýšlela jsem o tom závodu na svátek svaté Lucie, jestli se mám taky přihlásit, běžels to někdy?“

Musel přiznat, že neběžel. Popravdě řečeno, nikdy ho to ani nenapadlo. Klopýtat uprostřed prosince namrzlými ulicemi Visby v běžecké kombinéze a s čepičkou na hlavě a dole v přístavu sbírat síly na závěrečný kopec – dlouhý, protivný a ještě k tomu kluzký – vedoucí k cílové pásce, tak tahle myšlenka ho opravdu nelákala. Navíc dost pochyboval, že by tenhle závod ustál se ctí. Běhal sice pravidelně, ale chtělo by to častěji a delší trasy. Rád

by se přinutil rozšířit svůj trénink ze šesti kilometrů dvakrát týdně na osm třikrát týdně, ale na rozdíl od cvičení v posilovně a na střelnici se mu tohle předsevzetí stále nedařilo naplnit.

„Tak to už máš načase, ne?“ rýpla si Sára.

„Upřímně, myslím, že na to nejsem dostatečně v kondici,“ přiznal Fredrik.

„Prosím tě! To je slabá výmluva. Do Lucie zbývají ještě tři měsíce, to je tak akorát, aby se člověk dostal do formy, nemyslíš? Vždyť je to jenom deset kilometrů.“

Udělala krátkou pauzu, jako by očekávala, že si to Fredrik hned rozmyslí a změní názor.

„Tak pojď, přidej se,“ přemlouvala ho Sára, „budeme mít aspoň o čem mluvit, porovnávat si časy a tak. Bude to legrace.“

To bezesporu bude, pomyslel si Fredrik, ale otázka je pro koho.

„Budu o tom přemýšlet, slibuju,“ odpověděl neurčitě Fredrik a pokračoval dál svou cestou.

Jenny vzbudilo nepříjemné ticho. Připadala si jako ve vakuu. Prostupovala ji prázdnota, která jako by symbolizovala cosi, co právě skončilo. Něco, co sice neslyšela, ale přesto to vnímala. Ne, nebyl to jen uklidňující hluk motoru, muselo to být ještě něco jiného, nějaké zvolání, výkřik. Nebyla si jistá. Jen věděla, že ve vzduchu něco doznívá. Uvnitř to naprosto zřetelně cítila.

Posadila se. Táta nikde, dívka nikde. Byla tam sama. Lampička na stropě kabiny svítila, ale za okny bylo černo. Jen hustá, neprostupná tma. Ve vteřině se z tajemného dozvuku v jejím nitru stal obyčejný strach. Měla co dělat, aby z plných plic nevykřikla ‚Tati!‘. Přes rty se jí namísto toho prodralo jen slabé zakňourání. Rukou si zacpala ústa. Celé tělo se jí začalo třást. Proč tu nikdo není? A proč vlastně zastavili? A proč ji táta nechal samotnou uprostřed tmy?

Odněkud zvenčí bylo slyšet cvrčky, ale jen slabě. Vlahá, pozdně letní noc voněla hlinou. Nalevo na obzoru, kudy projížděla auta, se kutálely žluté korálky. Byly maličké, skoro jako hvězdy na nebi. Mohlo to být krásné.

Najednou k ní dolehl další zvuk, tentokrát velmi zřetelný. Bylo to blízko. Výkřik, ale jakoby tlumený, zadržovaný. Jako její vlastní vyděšený vzlyk.

Pospíchala k okýnku na straně spolujezdce. Vůně kávy a čokolády se v kabině mísila s všudypřítomným pachem dieselu. Zvenčí bylo cítit trávu, stromy a zem. Opřela se o sedadlo, naklonila se dopředu a vyhlédla ven.

Byli tam. Viděla je, hned vedle kamionu, osvětlené slabou lampičkou z kabiny. Otec pevně svíral dívčinu paži. Nebo snad držel v ruce jen kus jejího oblečení? Statný dospělý muž se tyčil nad křehkým děvčetem, které leželo bezvládně na zemi.

Popadl ji v pase a zvedl ji. Hlava jí visela v záklonu, ústa pootevřená. Oba cípy halenky rozepnuté až kamsi dolů sklouzly po mladém těle.

Jenny s leknutím odskočila od okýnka a vrhla se zpátky na lůžko. Rychle se schovala pod peřinu. Pochopila, že se muselo stát něco strašného.

Náhle se vzbudila s pocitem, že se dusí. Trvalo jí deset dlouhých vteřin, než si uvědomila, že to není pravda. To jen obvyklá noční můra ji vyděsila natolik, že v té panice zapoměla nabrat vzduch. Sklonila hlavu a několikrát se zhluboka nadechla. Třásla se hrůzou, ale zároveň prožívala pocit úlevy. Byl to jen sen. A pak, naprosto bez varování, začala plakat. Zpočátku jen tiše štkala, oči se jí pomalu zalily slzami, ale pláč postupně nabíral na intenzitě, až dospěl k hlasitému, téměř hysterickému nářku. Zabořila obličej do polštáře a brečela, až se zalykala.

Po chvíli se mohla opět posadit. Povzdechla si a zalapala po dechu. V místnosti bylo dusno, jako by byl už všechen kyslík vydýchaný. Popošla k oknu a otevřela ho. „Neměla jsem ho večer zavírat,“ říkala si v duchu. Zlé sny

mělo určitě na svědomí to nepřiměřené horko. Zadívala se ven do tmavé letní noci. Zdálo se jí, že pomaloučku začíná svítat. Šed' na dvoře se začínala barvit do zelena. Stromy i keře v zahradě pod okny vykreslovaly na pozadí světlé fasády domu odnaproti rozmanité siluety. Listy kaštanů šustily, jak si s nimi pohrával větrík. Cítila vůni moře.

Ze strachu se vybrečela, teď už byla klidná. Jak tam tak stála u otevřeného okna zejícího do prázdné noci, připadala si jako opuštěné dítě. Na všechno byla sama. Ale na to byla zvyklá. Asi už to jiné nebude. Nedokázala si ani představit, že by žila společenským životem, že by snad jedinkrát prolomila kletbu osamění. Ale to nevadí. Hlavně když se zbaví těch děsivých snů. Strach je horší než samota.

Věděla, že s tím musí něco udělat, to už bylo jisté. Ticho v kabině kamionu. Ozvěna prosebného výkřiku. Táta. To, co se tam venku dělo. To, co se doopravdy stalo. Nebyly to jen sny.

Na policejní stanici zazvonil telefon. Pohotově ho zvedla Anna Gardellová, operátorka tísňové linky.

„Policie Visby, jak vám mohu pomoci?“

„Dobrý den. Chtěla bych ohlásit jeden trestný čin, mohla byste mě někam přepojit, prosím?“ zaznělo ze sluchátka.

Žena se nepředstavila. Podle hlasu byla mladá.

„Jistě, vyčkejte okamžik, zjistím, kdo je zrovna volný, a hned vás přepojím. Čeho se to týká?“

Žena na druhém konci váhala s odpovědí. Anna zběžně očima přelétla obrazovku, která zobrazovala rozmístění jednotlivých hlídek a jejich pracovní náplň. Bylo krátce před jedenáctou a jako obvykle touto dobou všude panoval klid. Vysílačka mlčela. Policejní důstojník, který měl dnes službu, nebyl ve své kanceláři.

„Já nevím,“ řekla nakonec žena, „nestačilo by, kdybych to vysvětlila tomu člověku, u kterého to budu ohlašovat?“

„Samozřejmě, to by určitě stačilo. Ale kdybyste mi alespoň naznačila, čeho se to týká, usnadnila byste mi rozhodování, na jaké oddělení vás přepojit.“

Zranitelnost a vážnost, která byla slyšet v ženině hlasu, přiměla Annu postupovat velmi opatrně. Odhadovala to na nějaký zločin související se sexem. Bylo běžné, že lidé nechtěli danou věc rozebírat s operátorkou na centrále.

„Týká se to...“ začala opatrně žena, ale vzápětí se zarazila.

Anna kývla na Oveho, který právě procházel chodbičkou kolem komunikační centrály. Odpověděl jí žertovně svůdným mrknutím. Usmála se. Takhle flirtovat si mohl dovolit jedině on. Tedy v jejím případě to určitě platilo. Oveho opravdu nemohla podezírat, že by svými laškovnými gesty zakrýval nějaké postranní úmysly. Ne že by to snad byl takový dobrák, dokázal si i rýpnout, ale nikdy před nikým nic neskrýval. Pokud to ovšem nebylo v rámci výkonu služby nutné. Co na srdci, to na jazyku, takového ho znali kolegové.

„Týká se to jednoho závažného trestného činu,“ ozvalo se po chvíli opět ze sluchátka.

Anna se na dvě vteřiny zamyslela.

„Přepojím vás k Sáře Oskarssonové z kriminálního oddělení. Vyčkejte okamžik, zjistím, jestli je u sebe v kanceláři.“

„Děkuju.“

Pro Sáru se Anna rozhodla spíš intuitivně, než z nějakého konkrétního důvodu. Sára jí byla od začátku sympatická, důvěřovala jí. Zdálo se, že ví, co dělá, byla spolehlivá a přímočará. Neméně důležitý byl i fakt, že na kriminálním oddělení to byla jediná žena.

„Sára Oskarssonová,“ představila se policistka neznámé ženě.

„Dobrý den. Jmenuji se Jenny Lundgrenová a chtěla bych učinit oznámení.“

„Dobře, poslouchám,“ odpověděla Sára.

„Raději bych za vámi přišla osobně, bylo by to možné?“

„Samozřejmě,“ řekla Sára a volnou rukou si z čela odhrnula pramínek vlasů. „Máte nějaký konkrétní důvod, proč nechcete oznámení učinit telefonicky?“

„Myslím, že by to tak bylo lepší. Je to totiž poněkud komplikované,“ pokusila se o vysvětlení Jenny Lundgrenová.

Po krátké pauze pokračovala: „Až vám řeknu, čeho se to týká, stejně se se mnou budete chtít sejít.“

„Dobře. Mohla byste mi tedy prozatím alespoň říct, o jaký čin se jedná?“

„Jde o vraždu.“